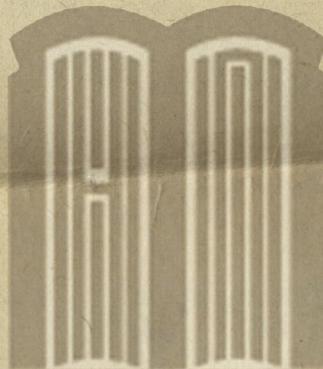

Калоян не може да бъде наречен "жальк рогоносец" също така защото отвръща с сурово и чезпомадно наказание, като заповядва да убият Балдуина, при най-малкия намек за неговото дръзко държане към царицата. Тази клевета, наистина съвпада с гнева му при човината за и бу ването бунта на Аспиет в Филипопол и никой не който бунт той с право може да подозира че минават и през килията на Балдуиновата кула. Ала личната, душевна трагедия на Калоян започва когато узчава, че царицата е наклеветила пленника, за да си отмъсти за неговото равнодушие.

"Той обичаше само мъртвата, която спеше сред мраморите на "Света София"

Бийардуен /?/ . . .

Написан през 1929-31 година по анат "Солунският Чудотворец" можеше да даде по-силна тежест върху момента на тази лична човешка трагедия, въпреки че първоначалната замисъл е била да се обрисува тъкмо величавият образ на Калоян и победите му над латинците, дръзките и надменни завоеватели.

Днес, при едно трето издание на трилогията, в която са дадени почни всички етапи на отношенията между кръстоносците от IV поход и балканските народи ударният момент може да се пренесе другаде. При редактирането си на книгата на Георги Дилчовски "Победите на Калоян над латинците", която ще излезе от печат след два месеца в йстор. бил "Героична летопис" /Изд. Нац. фр и пр аз схвачах насоките на новото време и смяtam, че при едно редактиране на